

Vatra veche 8 Vatra veche

Români din toate țările, uniți-vă!

Lunar de cultură * Serie veche nouă* Anul XIII, nr. 8 (152) august 2021 *ISSN 2066-0952

VATRA, Foaie ilustrată pentru familie (1894) • Fondatori I. Slavici, I. L. Caragiale, G. Coșbuc
VATRA, 1971 • Redactor-șef fondator Romulus Guga • VATRA VECHE, 2009, Redactor-șef Nicolae Băciuț

RODICA VINCA, „Păcatul ”

(Lucrare premiată în Franța cu medalie de bronz la a 48-a expoziție internațională a CAPSQ - 2018)

Vatra veche dialog cu Iurie Colesnic

Greutatea lacrimilor neplânse

să fii totodată
în interior și deasupra
ochiul din tine să se deschidă
în același timp cu ochii
dăruți de natură
să observi detaliul și grandiosul
să aluneci, să cobori
să plutești și să zbori
într-un dans continuu
al gravitației

să fii real, profetic, imaginativ
transcendental
să nu faci risipă de explicații
să nu abuzezi de bunătatea hârtiei
cuvintele să aibă întotdeauna
greutatea lacrimilor neplânse

să supraviețuiești în absurdul
și mizeria lumii
dar să fii și acolo sus, printre stele
căutând răspunsul la întrebarea
"cine sunt?"

să ai grijă pe unde calci
fiecare groapă e o prăpastie
umplută cu strigăte
care vor să te devoreze
să-ți iubești umbra, s-o hrănești
și să pleci împreună cu ea la războiul
împotriva nimicului

să nu fii prea devreme
și nici prea târziu
să te păstrezi pentru mâine
dăruindu-te azi întru totul
să-ți ieși din minți
doar când mintea e blândă ca iarba
să înverzești pustiul
cu frumusețea gândirii
să te umfli în piept
doar când sufletul
dă pe afară

să te scalzi în lumină
mușcând din mărul galben
al nopții

să fii discret
să fii solemn
să fii cântec
să fii poet

Spate în spate

citesc
strâmt patul cuvintelor
în care încerc să visez
strâmt și scurt

mai bine să mă apropiu
cu spatele de perete
poate că nu voi cădea

lipindu-mă de el

eu mă mișc
peretele se mișcă și el
mă împinge la loc
inima îmi tremură-n piept
ca un iepure fricos

spatele meu se lipise
de spatele poetului care dormea
în patul cuvintelor sale

scuze că te-am deranjat...
dacă așa fi știut..
dar, că tot veni vorba
de ce ai spatele rece, poetule?
unde ți-e muza?

muza mea încă trăiește, spuse
cu voce răgușită poetul
trăiește în patul altcuiva, mai bogat
patul meu nu este pat de amor
nu este nici pat cu cearceafuri
brodate cu diamante
e pat de război
și-n el nu doarme decât
un singur războinic
întoarce-te în camera ta
fă-ți și tu un pat numai al tău
odihnește-te bine
mâine vom sta spate în spate
și vom lupta cu dușmanul
fiecare va lupta pentru visele lui
dar și pentru visul nostru comun
să dormi, să visezi, să trăiești
și să nu mori niciodată

Cenaclu la înălțime

eu sunt poemul pasăre
poemul pasăre răpitoare

Rodica Vinca, Flori din soare

zbor de o jumătate de secol
deasupra lumii

în cuibul meu așteaptă poemele pui
înfometate, mereu înfometate

le-am hrănit zi de zi
cu versurile cele mai apetisante
pe care numai ochii mei ageri
puteau să le vâneze

versuri înghițite
și regurgitate
în gurile lor lacome

dar azi, observ că poemele pui
au devenit poeme tinere păsări
ce le mai trebuie pentru
a fi răpitoare
este să învețe să zboare

îmi deschid aripile
uite, faceți așa ca mine
apoi plutiți deasupra curenților
deasupra curenților literare
și vânați, vânați
cu ochii voștri ageri
cu ciocul vostru încovoiat
cu ghearele voastre puternice
versurile n-au nicio șansă
să vă scape

și când veți fi cu gușile pline
să vă aduceți aminte de mine
dar să nu regurgitați
în gura mea de bătrână
pasăre răpitoare

mă voi hrăni toată viața singur
voi vâna chiar și atunci
când aripile vor fi grele ca plumbul

voi închide ochii mei ageri
și voi plonja în visele mele
răpitoare

IONUȚ CARAGEA

(Din volumul în pregătire
„Ceasornicarul fără mâini”)